

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita B. Matris Teresæ, De Iesv Fvndatricis Monasteriorvm Monialivm & Fr. Carmelitarum discalciatorum ex prima regula

Ribera, Francisco de

Moguntiaë, 1603

Cap. XXXIII. Prosequitur materiam prædictam, de fundatione scilicet
monasterij Sancti Iosephi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-43365

quod sic & mihi videatur quod ita fecissem: nihilominus aliquo modo mihi videbatur futurum, ut non deberet construi. Verum vidua illa multo me constantior erat, resoluendo ut omnino fieret.

Prædictus verò Pater, qui respōdendi curam in se ipso sumpserat, voluit, ut ab incepto negotio desisteremus, idque propter rumorem populi, qui ad eius aures peruenerat: & quia sibi extra propositū videretur nos eiusmodi monasterium velle construere, sicuti etiam omnes alij iudicabant, utque omnino impediretur misit ad nobilem cuius ante mentionem fecimus, ipsi indicando ne nos adiuuaret, quodq; bene penderet negotium quod facere intendebamus. Verum ipse constanter affirmabat pro maiori Dei gloria & honore omnino esse construendum, & voluit, ut ita cōcluderemus, & modum præscripsit quomodo fabricari deberet, licet tunc modica fuerit facultas. Et ideo in Deo esse confidendum, contradicentibus verò & illis qui resistere niterentur ipsemet respondere voluit, & sic semper nobis suum præstitit fauorem & auxilium. Remansimus itaque omnino consolatæ videndo nonnullos, qui contradicere solebant mitiores factos, eosdemque nos in extruendo monasterio adiuuare.

CAP. XXXIII.

Prosequitur materiam prædictam, de fundatione scilicet monasterij Sancti Iosephi.

ITA QVI

ITAQUE cum negotium esset concludendum & sequenti die litteræ de super essent confirmandæ, aduenit Pater Prouincialis, & animum non sine instinctu diuino mutauit, sicuti postea apparebit. Vbi verò prædictus Pater recusasset illud monasterium acceptare, statim meus Confessarius mihi præcepit ne in posterum ad eius foundationem attenderem. Vnde nouit Dominus quantas habuerim molestias & afflictiones: Itaque dum sic relinqueretur imperfectum, iudicabat populus mulierum quoddam fuisse deliramentum: & contra me supra modum murmurabat, & quæ in meo erant monasterio mihi male volebant, eo quod ad eorum ignominiam tentassem strictiorem introducere clausuram, uti dicebant, & quod in eodem potuerim bene Deo inseruire, sicut aliæ quæ me longè meliores essent, vnde dicebant sese colligere, me paruum erga meum monasterium habuisse amorem, quodque melius facerem prouentus pro eodem procurando quam pro aliquo alio construendo. Aliquæ volebant ut carceribus traderer, & nonnullæ mihi fauere videbantur, licet pauca tales essent. Me aliquoties coram illis excusabam, licet causam quæ me mouebat publicare noluerim, quæ erat mandatum diuinum, & sic nesciēs quid facto opus esset tacebam, & Dominus interim alias mihi conferebat gratias, ita quod propter illarū dicta minime molestarer, id quod vix credere volebāt, putantes me inde multum afflictam nec nō verecundia & pudore affectā, & sic

etiam meus Confessarius credebat. Ego verò, cum meo quidem iudicio, fecissem quod poteram, iudicabam me ad illa quæ mihi Dominus mandauerat vltius non obligari, & sic in meo remanebam monasterio admodum bene contenta. Interim tamen postea non nihil affligabar ex eo quod mihi meus Confessarius scribebat, nimirum vt pro certo mihi persuaderem nihil aliud quam somnium fuisse, & quod in posterum cautius procederem ac me emendarem, & in nullo consentirem, nec in posterum eorū aliquam facerem mentionem, propter euidentissimum scandalum inde ortum, nec non incōuenientia multa quæ pœnam promerebantur, & punitione digna erant. Ex quibus maiorem sentij pœnam quam ex omnibus alijs, cum iudicaret me dedisse causam quod Deum offenderint, vnde dubitare incœpi num prædictę visiones fuissent forte illusiones, & imaginabar quod meæ orationes fuissent deceptiones, & non parum exinde affligabar. Verum Dominus me consolari dignatus est, dicendo quod in hoc negotio ipsum non offenderim, insuper mihi præcepit, vt factò exequerer, quæ meus Confessarius dicturus esset, vtque tacerem quousque illud negotium perfici deberet. Remansi planè consolata, & omnes persecutiones pro nihilo reputabam, instruxit enim me Dominus, quantum valeat propter eius amorem persecutiones pati, amor namque Dei in anima mea ita creuit, vt summopere mirarer, & hæc fuit causa vt de-

inceps

inceps non nisi molestias desiderauerim, & alij interim imaginabantur me afflictam & pudore affectam, & ita etiam fuisset si Dominus in illa afflictione extrema suam gratiam & fauorem mihi non concessisset. Maiores tunc sentij amoris Dei impetus & raptus, licet nemini aliquid dicerem. Pater ille Sancti Dominici non sibi persuadere pro certo potuit, vt hoc negotium suum fortiretur effectum, sicuti ego, nihilominus tractauit de eo cum vidua illa Romam scribendo & modum designando: Ego verò ne viderer facere contra voluntatem mei Confessarij amplius non attendebam. Interim Dæmonium sese etiam hic intromisit, vt monasterij fundationem disturbaret, dicere enim incœperunt me quandam in causa huius negotij habuisse reuelationem, & ad me veniebant magno cum respectu & timore, dicendo tempora modò esse suspecta & periculosa: & quod aliqui mihi resistere possent, similia Inquisitoribus referendo. De eo ridere cœpi, & pro nihilo habui, quia in eiusmodi casu nunquam mihi timui, sciens pro certo quod in rebus fidei nunquam dubitauerim, quodque pro tuendis omnibus, quæ ad Ecclesiam pertinent, millies potius mori desiderassem quàm in minimo contradicere, quia magna animæ meæ perditio esset si in minimo fidei articulo inquisitionem timere deberem. Tractabam illud cum prædicto Patre Sancti Dominici, ipsi declarando omnes visiones & modum quem in oratione tenebam; referendo eidem

S 5 gratias

gratias mihi à Domino concessas, maiori cum claritate qua poteram, eumque rogavi vt singula bene consideraret: & mihi significaret, si fortitan aliquid contra sacram scripturam esset, & quid iudicaret de singulis, quæ ipsi retuleram. Verum me securam reddidit, & ipsi hoc multum meo quidem iudicio profuit: quia ab eo tempore omnino addictus fuit orationi, vtque eo melius sese exercere posset, ad aliud sui ordinis monasterium se contulit in quo maior erat solitudo, & ibidem vltra duos annos permanfit, verum dum ipsius indigerent opera per obedientiam reuocatus fuit. Ego verò per sex menses de construendo monasterio nihil dixi, sed neque Dominus mihi quicquam vltius mandauerat, cuius rei causa me latebat, nihilominus aliter mihi persuadere non poteram quin fabricari deberet. Eodem tempore cum hinc discessisset Pater Rector Societatis Iesu superuenit alius Confessarius pius & doctus, qui desiderabat vt in hoc negotio procederé, nihilominus in aliquibus se propter aliquas vrgentes rationes resolueré non audebat. Sentiebam tunc magnos impetus spiritus quasi ligata essem, idque non sine pœna: nihilominus exequabar quod mihi mandabat. Quodã die cum in magna essem afflictione, dixit mihi Dñs ne affligerer, breui enim futurũ esse vt pœna illa sese remitteret, vnde gaudebam multum cogitando me breui fore morturam. Intelligens verò Patrem Rectorem reddisse pœna illa sese remisit, nunquã enim meo

Con-

Confessario contradicere solitus erat: qui visitandi causa ad me venit, meus autem Confessarius mihi præcepit vt libere cum eodẽ tractare itaq; locum Confessionis intrando quoddam Iubilum spirituale in anima mea sentij, & statim animaduerti in eo singulare Dei donum benediscernendo inter Dei spiritum & malignum, vnde mirifice consolabar: & Dominus mecum vrgerere cœpit vt monasterij fundationem prosequerer, quodque meas rationes coram Rectore & meo Confessario allegarem, ob quas conturbari non deberent. Conclufimus quatenus omnia secretè fierent, vnde procurabam vt soror mea quæ foris habitabat, quandam emeret domum, eamq; fabricaret, quasi illi inservire deberet, idq; ex pecunijs quas Dominus mihi dederat, longum nimis esset referre quibus medijs sua Maiestas prouiderit. Multas in fabricando monasterio sustinui molestias, ita quod miror quomodo easdem perferre potuerm, memini quod quandoq; cum affligerer, dixerim: O Domine quare mihi eiusmodi mandas, quæ impossibilia videntur? Cum sim mulier alijs subiecta, sine pecunijs, & sine aliquo medio quo Breue Apostolicum expedire possim. Et quid ego vltèrius ô Domine facere poterò? Quadam vice in tali constituta necessitate, cum nescirem quid faciendum esset, neque soluere quod soluendum restabat, mihi apparuit Sanctus Iosephus significans mihi nihil de futurum, quodq; cum operarijs conuenirem prout feci, ne vnicum quidem habens denarium, & Dominus
mihi

mihî per talia prouidit media, vt mirarentur illi qui illa audiebant. Domus ista admodum erat parua vt non videretur monasterium esse, quadam alia huic erat vicina licet parua ex qua Ecclesiam construere cogitabam, verum non erat emendi modus. Posteaquam verò communicata quodam die essem dixit mihî Dominus: *Iam dixi tibi, tu ingredere vt potes.* Et in modum exclamantis subiunxit. *O auaritia humane generationis, tibi persuades quod etiam terra tibi deerit, quoties dormini sub dio, cum non haberem vbi requiescerem.*

Ego audiens illa, perterrita remansi, & id factum esse non sine ratione cognoui, domum enim cum essem ingressa, iustum videbatur monasterium & aliam emere amplius non curauî, sed illam simpliciter sine ornatu accommodare feci ita vt manere ibidem potuerimus. Ipso die Sanctæ Claræ dum irem ad communionem mihî apparuit admodum pulchra, & dixit vt constanter negotium monasterij procurando agerem, vnde magnam concepi deuotionem, quia promisit se velle fideliter adiuuare, & sic etiam factum est, nam cum vnum sui ordinis vicinum esset monasterium multæ moniales ad talem perfectionem deuenerunt, vt veram paupertatem obseruarint, sicut & nos obseruamus ex eleemosynis nos sustentando. Non paruum sustinui molestiam, in procurando confirmatione à summo Pontifice, vt nunquam prouentus aliquos habeat. Et sua diuina Maiestas nobis de
omni-

omnibus prouidet necessarijs sine eo quod aliquid petamus, & credo id fieri per intercessionē istius sanctæ. Sit Dominus in æternum benedictus, Amen.

In festo Assumptionis beatissimæ Mariæ virginis, manendo in quodam monasterio Sancti Dominici & in memoriam reuocando peccata quæ in eodem tempore præterito cōfessa eram, venit mihi ex improviso raptus tam magnus vt plane viderer in extasi esse. Statim composui me vt sederem, & vix poteram in sacrificio Missæ videre eleuationem: eo modo manendo videbar vestiri vestimentis supra modum candidis & splendidis, & in principio non vidi qui me vestiret, sed postea vidi nostram Dominam ad dextram & Sanctum Iosephum ad sinistram qui me vestiebant, & in illo actu mihi significatum fuit, quod à peccatis fuerim mundata. Simul atque ita vestita essem, dixit mihi nostra Domina, se summopere esse contentam ex eo quod studuerim in hoc inseruire Sancto Iosepho, quodque eius intercessione essem imperatura à Deo, quicquid circa foundationem monasterij peterem, & quod eius filius nobiscum esset mansurus. Quodque in testimonium totius veritatis hanc mihi gemmam donaret. Videbatur postmodum in cœlum maxima cum Angelorū multitudine assumi, ita quod admodum remanserim consolata & per orationem vnita, & ex maximo Dei amore consumi videbar, & tales eius fuerunt effectus vt nullo modo dubitare possim
quia

quin eiusmodi raptus à Deo fuerit, sit nomen eius benedictum, Amen.

CAP. XXXIV.

In quo tractatur quomodo ex mandato sui superioris accedere debuerit quandam Dominam in afflictione constitutam, ut eandem consolaretur.

PRÆDICTA ita fieri non poterant quin passim publicarentur, quidam credebant alij verò minime, interim tamen timebam ne reuertendo Pater Prouincialis, mihi præciperet, ne me in isto negotio intricarem, sed Dominus Deus optimè prouidit. Contigit enim quod quædam Domina magnæ authoritatis ab hinc per viginti milliaria, & ob mortem sui mariti ita esset afflictæ, ut etiam de eius salute dubitaretur. Mei ex aliorum relatu notitiam habebat, & illi plurimum Pater Prouincialis fauebat. Summo illa me videndi tenebatur desiderio, & à Prouinciale petijt, ut me eo mitteret, quod etiam fecit mihi in meritum salutaris obedientiæ præcipiendo, ut me vna cum alia moniali eò conferrem. Certior de eo facta ipsa Natiuitatis Dñi nocte aliqualem sentij pœnam, nihilominus dixit mihi Dominus, ut me eò conferrem, atque ita expedire quousq; breue Apostolicū expediretur.

CAP. XXXV.

Tractatur hic de fundatione prædicti monasterij Sancti Iosephi. Refert modum quo Domi-

nibus